

Tsau, manantaina herätään uuteen uljaseen Suomeen.

Jos kaikki on toisin, koska siellä oli se vanha jengi, joka se kei kaiken väärin, nyt kun me ollaan puikoissa, niin kaikki tulee muuttumaan.

Niin kuin aina ennenkin.

Tällaisella fiiliksi tälläsä tähän torstaihin nähän on Arto Koskielonen mali Jussi Heikele ja tämä on 23 minuuttia.

Kettu soikoon.

Tänään puhutaan objektiivisuudesta tuosta vanhan aikaisesta tavasta tehdä uutis mediaa. Aiheesta ei julkaistu suomalainen tutkimus, joka saattaa sisältää tulkinnan avaimia median tilanteeseen 2023.

Hei, ennen kuin mennään jäykiksi, niin saisinko hieman sun tuolta öljyä sun lantioita?

Please do. Katsotaan koli-viöljöö tähän vai vaseliini.

Tämä musiikikenties riittää. Nyt on sen verran kovaa teknoonluvassa.

Sä tiedät tuollainen perinteinen piripolkka. Sehän vaatii tietokoneita.

Niin, se vaatii. Puhutaanko nyt semmoista saksalasta musiikista, josta Suomessa tykkää harvallukuinen yleisö,

joihin lukeltuu eräsmiäs, jolla on kadettavan hieno tukka.

En mä nyt... Se riippuu siitä, kuinka monta beatia per minuuttia.

Niin, kun todella underground hosee, missä lähtee takahanpaista paikat, kun sä tanssin, niin se on ehkä omalle tolle sykkeelle turhan tiukkaan.

Mutta aika industrialia meno on yleensä, joo, siinä saatiin ihan oikeassa.

Nyt hän tilanne on silleen, että jos ei saatu olemaan syntetisaattoreita tai muutoin tietokoneita läsnä, niin teknoonhan voi silti soittaa.

Tekno-ailman tietokoneita nyt päästään tämmöiseen analogiseen versioon musiikista, tai varmaan pitäisi oikeasti olla olemassakaan.

Ei pitäiskaan, mutta kuitenkin on.

Katsotaan ja kuunnellaan, ja ollaan sitten viisampi.

Jos saadaan vola-koneeseen.

Hei, mulla onhan täällä itellä. Mitä katsotaan?

Mä kivet päällä.

Tässä on siis paine-pesuri, roskis ja haitsu.

Tämä on merkunut.

Tämä paine-pesuri on ihan mieletä.

Vuus ääni.

Tulee jäätävät saulit.

Tekno-dekonstruktutuna.

Tämä on tämmöinen muodikas tapa lähestyä todellisuutta.

Se on nyt purettu osin ja kasattu uudestaan.

Pitkä se on tällaisella afrikkalaisella staililla.

Helvetin analogista.

Siinä missä jo 40-luvulla keksytty vinyli on kuulema,

nyt keksytty uudestaan tänä vuonna,

niin tää vielä odottaa isompaa tulemista.

Ja toi vaatii enemmän lahjakkuutta,

kun kuka tahansa iPadin kanssa pystyy tekemään technoa.
Koska se on paskaa musiikki.
Toi hän vaatii.
Toi vaatii on ihan oikeasti lahjakunta.
Sä haluat jotain tappelua.
No joo, sitten olivioilijuja päälle.
Mutta joo, toivottavasti tästä ei tuu isompaa ilmiötä.
Tää ei päädy euroviisuhia asti.
Tää voisi olla hyvin joku Ukraina voittaja kappalekin.
No valitettavasti se oli ensimmäinen ajatus.
Joo.
Hei, mutta jos sulla käy.
Meillähän taas konsulttiaikaan,
pitäisikö meidän vähän sipasta tonne journalismin maailmaan.
Nyt hän...
Aina silloin täällä kuulee tällaisen läpän,
että toimittajat on niin kovin vasemmistolaisia.
Niin, näihin tässäkin olemassa on vähän väitettyä.
Eihän se on ihan tyhjästä temattua ole.
Tästä on julkaisesti mielenkiintoinen tutkimus,
jota voitaisiin vähän perata.
Mutta ensin sanan ne meidän mediaista,
mitä me tässä tehdään 2-3.
Mehän ei ole mikään internetissä toimeen vasta media,
vaan täydentävä media.
Joka pystyy oman riippumattomuutensa turvin käymään esimerkiksi
mediakriittistä keskustelua,
mikä on ihan tarpeellista.
Sitten välillä me pystytään tuomaan aiheita
ekojen joukossa median käsittelyn piiriin.
Esimerkiksi tähän Hussein altaen kulmiakohtavat
kommentit suomalaisesta lastensuojelusta.
Se oli pari päivää sitten.
Niin.
Me nostettiin se esiin.
Toinen, ettei me pystytä varmeen tavallaan yksityiskohtia.
Mutta kuitenkin ikään kuin nostettiin se keskustelua
ja sitten selkeen perinteinen media pystyy,
koska sillä on resursseja siinä,
missä pienellä medialla on tällaista reaktioketteryyttä.
Nämä on tavallaan pelaa yhteen.
Sitä kautta päästään myös siihen rooliin,
että riippumattomuuden turvin,
kriittestikin keskustelua voi käydä.

Ja ehkä meidän tehtävä tässä nyt on
meidän kaksi ja kettu.
Niin vähän käydä sitä keskustelua myös siitä
median tilanteesta, joka Suomessakin vallitsee.
Ja ehkä tässä kaksi kontraajaa istuu.
Syystä, että ehkä
tykkäämmekin olla sillä laidalla,
joka nälvi.
Jos ajatellaan puolueettomuutta,
niin meidän on aika hurskastava,
että me oltaisi olla tavallaan puolueettomia.
Sitähän me ei olla.
Me ei todellakaan ole.
Tätä voi pitää ehkä tämmöisenä,
jokin sorterin ad hoc-kolumnin
kirjoittamisenä tai poliittisenä spoken wordina,
mutta täällä ei ole mitään tekemistä minkään objektiivisuudokas.
Mutta se diskleimirinä,
tällästekin ehkä keskustelua
saatetaan tarvita,
tai ainakin me itse tarvitaan,
koska oja tietää, että ilman pakoventtilia
tässä leviää aivot seinille.
Tämä on meidän terapian muoto,
nyt melkein kolme vuotta kohtaa,
että tuossa Toko-kuu alussa tulee
täyteen vuosista.
Tämä alkkokorona
pakoventtiilina ja näkyä eivät jatkuu.
Oltu juttu, että ei ole vielä
parannuttu.
Ei edes eheä ydyty.
Mä en uskua, että pulsiedes on laskema.
Ehkä oikein rokotteettekin tehtävänsä.
Mä luulen, että tämä lääke saattaa olla
sellainen, joka on vähän placeboon kautta ennen.
Mutta teidän luvallan jatketaan
suun soittamista ja asioiden ruotimista
ja kissojen ostamista pöydälleen.
Tää oli nyt vähän tällaista metatason läppää,
siihen itse hommaan.
Suomen lehdistön nimisellä sivustolla
julkaista
artikkelitutkimuksesta

voisi melkein ottaa piuha, jos se on
saatavillainen.
Katsotaan, mitä tässä käy.
Vatsalihakset toimivat edelleen upeasti.
Vilautetaan, jos se vaikka sattuu
näkömään tuossa ruudulla.
Katsotaan, saako
ohjaajaisen tuohon esille.
Tutkimus, uusi
toimittaja, sukupolvi, haluaa neutralin sivusta
katsomisen sijaan
ajaa yhteiskunnallista muutosta.
Kaikuja on.
Nykyisessä
tietysti historiaa, koska toista itseään,
mutta rimmaa kivasti.
Nyt, kun ajatellaan
tällaisia vanhanaikaisia
taistolaista toimittajia,
vanhaan hyvään aikaan,
heillä oli kovasti tällainen
hitollainen agenda, kaikki se jutu
mitä tekivät.
Ne toteuttivat politiikkaa,
eivätkö sitä hirveästi piilotelleet kaan.
Itse asiassa voisi ottaa tähän
sitaatin longplayin
ympäristötoimituksen, Hanna Nikkaselta,
jota haastatellaan tässä. Hanna Journalistiika
Vieraalia Profa Tampereen yliopistossa,
hän tässä artikkelissa toteee, että
70-luvulla oli voimakas halu muuttaa maailmaa
ja tuoda journalismiin yhteiskunnallisuutta.
Nykyiset, 60-tiset toimittajat
tulivat kasarina ja ysärinä
alalle ja tympääntyvät yhteiskunnallisuuteen.
He saivat ilmapiiristä
yhteiskunnallisuusallergiaan
ja pyrkivät etäiseen ja neutraaliin
raportointiin, ikään kuin saaneet
yliannostuksen taistolaisten sekoulusta.
Nykyiset 25-vuotiaat
toimittajat saattavat olla aivan kuutamolla
siitä, miksi 60-tisillä on

kielteisiä näkemyksiä yhteiskunnallisesta osallistumisesta.
Lausunnassa on aika hyvin tämä sukupolvien välinen tietty kuilu tai erilainen tulokulma tähän journalismin idikseen.
Elokuvassa kuutamolla Pirkkosaisi on hahmokysyy, että olenko minä synnyttänyt oman äitini, joka tietyllä tavalla ehkä peilaa tähän etusäätellä, että tuo suuretikaluokat kaikilla hippimenneisyydellään ja vanha valtaamisellaan niin painovat näin niitä kovinä juttuja siitä, kuinka Neukulandia ja kaikkisen vaikutus Pirissa on erittäin jees.
Sitten välissä poliittumisen vaihe, missä seuravuusukupolvetuotettavissa ei näin voit tehdä.
Kunnes taas.
Yhdeksluvulla oltiin hyviä epäpoliittisiä sivällä 2000-luvalussa, sillä on sanottu ihan pockanaamalla, että oikealla ja vasemmalla ei ole mitään eroa, itsekin uskoin niin.
No, kyllä sillä vielä oli aika paljon välijää mustuntuu, että nämä vaalit on sellainen, joka tietyllä tavalla sementoisen blogit ehkä syntyy Suomeen ja näillä sieltä todellakin on väliä.
Ehkä sen verran toinen puoli mitä ehkä itsekin mietin aikanaan niin ja edelleen, että jos mennään tarpeeksi pitkälle äärilaitoihin, äärivasemmalle tai äärioikealle, niin tunnusmerkistö on joka kerta sama, eli hyvin pieni eli itti.

Nyt sitten
polkee kenkkijäsa alle
kaikki muut, pikkupirpanat,
eli ehkä se
siinä mielessä molemmissa vaihtoehtoissa
ihmishenki on helvetin haopa.
Toi
anegdotit sanoi just,
että seuraava sukupolvi tekee
just päiväastojen kuin vanhempaansa,
että jos vanhemmat on
kasvissuja ja wokepäissä, niin lapsista
tulee kristillisiä konservatiiveja,
jotka krillaavat harvasepäivä.
Sehän ei meille valita tosti ihan niin,
mutta se heiluriliike
tuntuu toteutumaan, mutta se sukupolviin
välinen ero onkin joku sellainen
riivaava
pariton
ilmentömä numero 23
ohjelman nimässä. Se on tyyliin
2,5 sukupolvea tai 1,5 sukupolvea
joku vastaava sellainen riitasointu,
jonka jälkeen se arvoilmapiiri selvästi
kokemuutoksen.
Heillä on tänään joku oululainen klangin kaiken seurut
kehu meidän ohjelmaa.
Mainit sen se nimen. 23 minuuttia.
Mikä nirukkuutta?
Kahvikupisikin näkyy.
Mutta tämä itse tutkimus siis on
WJSO
Malman Laiin
journalistien ammattiarvoja selvittävä
pitkittäis-tutkimus, eli
World of Journalism Study.
Siihen on siis vastannut 450
suomalaista toimittajaa.
Otois se ei ole suuren suurin, mutta
kuitenkin sellainen, että voidaan
sanoa, että validiteettiä.
Löytyy sen verran, että tätä voi pitää ihan
vakavasti otetta vara yrityksenä.

Onko toimittaja Suomessa hirveästi enemmän kuin 450?
Ensin tuon median on meihän tulee joka vuosi 4000 uutta harjoittelijaksi. Mitä työtä ne tekee? Niin se on taas eri asia. Mutta joo, totta kai totta kai. No nyt sitten, tässä samassa jutussa on kysytty toimittajilta, että kumpaan suuntaan mahtaa olla viisarikallellaan. Mennäkö siihen vielä kohta? Mennään vaan, jos sulla jotain sitä ennen ihan tulla. Voisi edistyä tavallaan siitä näkökulmasta, että millä tavalla tähän yhteiskunnalliseen vaikuttamiseen suhtaudutaan. Koska se on olennaista sitä kautta, että miten toimittaja hahmottaa oman positionsa. Onko sellainen askelevä itse asiassa etänyttävä tarkkaili joka pyrkii kuvaamaan todellisuutta vai onko semmoinen toimija aktiivinen toimija joka pyrkii osallistumaan todellisuuden tuottamisen prosessiin ihan siltä tavalla, että hän muovaa maailmaa. Tässä on tämä ikäerun nähtymis aika hyvin nimittäjä alle kymmenen vuotta toimittajina työskenneleistä. 38 prosenttia pitää yhteiskunnallisten muutosten ajamista hyvin tai erittäin tärkeänä journalismin tehtävänä. Eli yli kolmas on sellaista mieltä, että se on ihan keskeistä puskeen agenda. Mutta yli 30 vuotta alalla työskenneleistä vain 19 prosenttia ajattelijä samoja. Pidän tuota 9 ja toistaakin vähän huolestuttavuuden numeroon. Tässä ihan perinteinen tarina on oikeastaan alalla, kun alalla

tullaan rinta täynnä optimismia ja idealismia
sisään
ja sen jälkeen laitostutaan
ja loppu on
kyynistä ja nihilismia.
No toi on varsinkin kyynistä, mutta ehkä tässä voisin nähdä vähän
että nuoret on
liberaaleja ja vanhat on koosivatiiveja,
jos se olisi sydäntä nuorona nähnyt edelleen.
Niin.
Tässä on selvästi varmaan sukupolvien ero myös
nähtävissä. Nuorista 51 prosenttia pitää
tärkeänä puhua vähemmistöjen
ja muiden marginalisoitujen ihmisten puolesta.
No sitten vanhat varrat on sitä mieltä
vaan 29 prosenttisesta.
Eli tuossakin ihan selvä ero.
Eli ylipuolet nuoristoimittajista on sitten
mieltä, että heidän tehtävänsä on edistää
tasa-arvoin toteutumista. Mielellä lopputulosten
tasa-arvo varmaan kiinni.
Kyllä, kyllä. Siinä sä logistaa, että
muutokset yleensä tässä
yhteiskunnan kulttuurifabriikissa
tulee aina seuravansukupolven kautta
harvoin käy niin, että
ryhmä 50-pisiä yhtäkkiä
tai juoaa niinku kollektivisesti, että
ahaa, tämän pitäiskin menen näin
vaan yleensä se on se
räkenokka porukka, joka tulee
ja kenki ovia sisään. Kyllä, meikäläiset
liikiviskyyppäisesti ikerekäksi pitää uutta.
Arvoistelen vaan muita ja
nalkuttaa. Paitsi tätä
saakaisin mainostaa vähän. Tää on
helvettiin innovatiiville ohjelmalla.
Sitten tämeneen, heit suoran piirryks,
odiksi ihan tämä läpyskä
nimittäin, tässä on sukupuoli
ero havaittavissa.
Naisilla korostuvat yhteiskunnalliseen
suuteen liittyvät tavoitteet ja miehillä
perinteisen etäisyyttä pitävän

vallan vahtikoiran rooli.
Eli tuo on sukupuolittunut
meillä ehkä enemmän
tämä vallan vahtikoiran rooli, että me
kyllä tämä räksytetään kuin pikkupuudelit
ja sitten tota
tällainen tota ikään kuin
no jo, en mä
osaa sanoa meneeksi ihan noin, mutta
no nyt sanomaan sitä mielenkiin
tuosta ennen kuin sen mielosit sen.
Ei kun mä totesi, että me haluan itse just tälläsiä
sekunnallisesti aktiivia, siis se tavallaan
jää housutkin tuossa taas yhmästaitoista.
Mutta toimittajissa on enemmän
naisiin kuin miehiin, niin ehkä sitten
jos tämä suhtautuminen
niin kuin tähän toimittajien positiivien
niin on sukupuolittunut jollain
tavalla, niin se vähän niin kuin lisää siihen
Vipu-vartta vielä. No,
niin se kanssa Peter Sonikista on vuosia
jauhanu, että
miesten ja naisten erot on pitkälti
yksi merkittävä asia, siinä on just
tämä miesten suhtautuminen asioihin.
Ja hän on tietenkin ollut täysin väärässä.
No totta helvetis,
hän on siis
paitsi rasisti niin myös
valtakäyttävä.
Hän on väärässä sihjasti kunnas
todistetaan avkuttamasti kaikilla
muillekin tutkimuksella, että hän on itseasiassa
aikaisesti. Tässä siis todetaan näin, että
naisille on miehiä tärkeämpiä
yhteiskunnallisen aktiivisuuteen
liittyvät tavoitteet rauhan ja suvoitsivaisuuden
edistäminen, ratkaisujen, osoittaminen
ongelmiin.
Yleisen tunteiden koskettaminen
tarinoilla,
vinkkien tarjoaminen,
arkeen sekä puhuminen yhteiskunnallisen

muutoksen
ja vähemmistöjen puolesta,
miehetään suuskovat naisia enemmän
objektiivisen ja ornallismin mahdollisuuteen
ja totuuden vaistovaraisen
saavuttamisen, tämä ongelmallista.
Hän myös kokevat yleisimmin, että
jorrallisesti pitää antaa faktojen
puhua puolestaan.
Yleisesti kantaa otettavuus sallitaan,
kunhan se ei ole puoluepoliittista.
No niin.
Mikään tuossa ei yllätä.
Sitä malli tuossa yritin äänkyttää aikaisemmin,
että siinä mihissä miehillä
on tänäkin puuttu tässä ohjelmassa,
mutta sanotaan nyt vielä,
että naiset ovat keskimäärin
helvitin paljon parempia ihmisten kanssa
ja ihmisten
lukemisessa, kenties myös ihmisten
manipuloinnissa, siinä missä miehetsi
taas kiinnostuvat
siinä mielessä asioista, numeroista
jutuista, niin
se tavallaan näkyy tässä kaikessa,
mitä yritin kerroit.
Ehkäpä,
sanoisin näin. Oma arvoksi.
Sanoitko siis, että objektiivisuuden harha on vaarallinen.
Objektivistotollisuutta
ei pystytä tavoittamaan
ainakaan yhden toimittajaa aivoilla.
Se jää aina semmoiseksi, vaillinaiseksi yritykseksi
ja ehkä pahinta on se semmonen
renesanssi neronkaltainen
toimittaja, joka pitää itseasiassa
nousuhumalaisena yleisnerona
ja kirjoittelee sitten uutisia sen pohjalta.
Ja tällainen hahmoo oli
jollain tavalla läsnä,
voisi jopa sanoa, että hallitseva,
silloin 80-luvulla.
Ja niin kuin vallan, kun voisi syö lapsensa,

niin kun sä kuvasit sitä prosessia,
missä sitten tullaan ihan erilaisella ajatuksilla,
niin viisari on selvästi helastanut
toisen päähän, koska se
porukko, joka nyt mielellään puskea
agenda, niin on sitten mieltä, että objektivisuus
on itseasiassa mahdotonta, jolloin se pitää hyljätä
kokonaan, eli hyljätää koko objektivisuuden
ides. Iho.
Mikä itseasiassa kulustaa taas sitten pikkasen
hazardilta hommalta.
Mutta se mikä on rehellistä, olisi tietysti se,
että pyrkisobjektivisuuteen.
Tai okei, ehkä tää nyt on vanha koulukunnan näkemys,
mutta lähinnä siis,
ei pelkästään toimittajuudessa, vaan
ihmiselossa noin muuten, että jos sen oman
egon syrjään laittaminen,
sen oman havainnonin
tieltä, ei niin kuin mitenkään onnistuttua,
se kuvittelee, että jotenkin, että
sitä ei olemmassa, vaan
sulta tulee täältä niin kuin
eiks niin pelkkää oikea ottaa totuutta,
mitä minä ikinä katseen
niin laitan, niin se on...
Sehän on saatella rasittavan.
Heads life of justice, niin
tää on sellaista
epärehelisyyttä, mitä ei pysty dikkamaan.
Toi ehkä mennytkin semmoisen sykliin läpi,
jos ajatellaan, että sinulla oli totuuksia
tuottava asiantuntija-jornallisti,
joka oli pikkasen tänne itteensä.
Nyt sitten ollaan tuon sosiaalisen oikeudenmukaisuuden
kanssa vähän samoilla leveleillä,
niin otetaan niitä totuuksia.
Ja jos todellisuus ei mielytä, niin käännetään sitä
vähän mutkalla ja väitetään, että kyllä tää
aukottomasti todistaa sen, että tässä on kyse
patriarkkaatin sorosta.
No, tota, helvetissä on.
Ja siis, en mä tiedä,
jos silläni miettiin, että

olisi tällainen
ihminen, joka
pääsisi niin kuin
approximately
kuvaamaan realismia niin kuin se nyt on
niin kuin todella tapahtuu,
niin se on semmoisella koneettamuistuttava
tyyppi niin kuin android-mallisesti,
että
joka siellä ihmisellä, kaikki meidän
mitä tästä menee
sisään tai täältä sisään,
niin menee prosuläpi ja sillä nyt
ei voi mitään, mutta
jos ois ois ees yritys siihen, niin se ois klifaa.
Jep, tää on post-podernitietotioria,
pitää näiltä osin paikkaansa, että todellisuus on
vähän vaikeaa tavoittaa,
mutta niin kuin aktio tuottaa reaktion
ja teesille syntyy antiteesi,
niin sillä on tarvitaan synteesi.
Ja tämä on nyt se, mitä ehkä
tässä niin kuin perään kuulutetaan
tätä ajatusta, että jos meillä on ollut
yksi väärä ja nyt on tuotettu
ehkä toinen väärä,
ollaan tultu siitä objektivisuuden
harhasta avoimeen ideologisuuteen,
niin kyllä se sieltä välimaastosta
saattaisiin löytyä se todellisuus, eli
pyrkimysobjektivisuuteen pitäisi varmastikin palauttaa,
mutta nyt mä herätään, että mennään tähän
prosenttilukuun, mitä se tuossa alussa perään kuuluu.
Joo kyllä, eli nyt
toimitaltaista kysyttiin, että no mitä se on,
että oikealle vasemmalle
miten koette sijoittuvan
tässä kartalla, niin 60 prosenttia
olisista mieltä ettaan.
60 prosenttia on vasemmistolaisia.
Ja nyt kun me otetaan
tämä objektivisuuden harha huomioon,
missä suurin osa ihmisistä
tai suurin osa, mutta moni ihminen

kuvittelee olevansa keskellä
silti kallistuen.
Ja jos me otetaan
markkisella filosofia taustalle, niin siinä
totuudelle ei anneta sellaista itseisarvoa,
vaan se on vain keino
tuottaa sitä lopputulosta, joka on
vallankumavuksellinen pyrkimysvaltaan.
Se nyt ei vaikuta
tietysti kevyt vasemmistolaisesta toimittajas,
mutta kun se ajatus siitä
tavasta, siitä vallan käytöstä,
niin jos se on vähän kään läsnä
ajatuksen tasolla, niin se on itseisessä ongelmalista.
Ja sitten mä nostaisin vielä tosta
60 prosenttia, että sekä ei ole vielä koko totuus.
Nimittäin vasemmalle kallillaan oleminen
oli yleisempää rivitoimittien
keskuudessa, siis niiden keskuudessa, jotka
kirjoittaa ne jutut. Kun taas
toimitusten ylemmään johdoedustajat asemoivat
itsensä todennäköisemmin poliittiseen
oikeiston tai keskelle. Tästä me on
puhuttu kans, mutta kun me otetaan pois
nämä ylemmät päättäjät siellä
ja katsotaan, että ketkä niitä juttuu oikeasti tekee,
niin se 60 prosessaa ei riitä.
Se voi hyvin olla 70 prosessaa,
75 prosessaa, mitä tahansa.
Tämä yksittäin oli sanomassa, että jos 60
pinnaa itse sanoo olevansa
vasemmalleista, ajatellaan, että
jäljellä jäävä osuus,
niin on joko
pari kauppalehde toimittaja
yksi höblästä
ja joku
piilokonservastiivi
yleltä.
Siellä on kourallinen
toimittaja ja taas
loppumassasta tietämättään
vasemmalle kallistuun jutuissaan.
Sitten tiedä, miten ihminen toimii.

Jos sulla on työkavereissa hirveästi tietynlaisia tyyppejä ja saat kahvia automaatille ehkutusta, että Arto erittäin terävää havainnointia, niin sit sä tупpaat ehkä kääntymään enemmän siihen suuntaan, mikä on enemmistön mielipide. Mutta yhden asia haluan sanottaa.

Se, että perinteisen objektivisessa toimittajuudessa on aina ajateltu, että pitää kuulla vastapuolen mielipiden myös, pitää käydä läpi kontraavia faktoja, sellaisia on.

Koska kukaan toimittaja tuskin valehtelevät tietoisesti, ja jos valehtelevät ja kirjoittavat siis valla heitä tietoisesti tai puhu niitä omalla sullaan, niin on aika nopeasti entilän toimittaja, kun niistä jää kiinni, ja niistä yleensä jää nykyään kiinni.

Nyt jos onko se valehtelua, jossa jäätät mainitsematta kontraavia faktoja.

Otetaan esimerkiksi tämä Ville Rydmanin Hesari-case, niin

Rydmanin itse, ottamatta nyt kantaa siihen, miten syyllinen hän on tai ei oo.

Ja ainakin itse toi esille, että hän sinne Hesarin toimituksen toimitteli sitä ja tältä ja tota, jotka näyttivät, että asien ole niin kuin Hesari väittää, niin ne ainakin jätettiin jutussa kokonaan julkaisematta. Tuohon olisi agentajournalismia.

Tosiasioiden sanomatta jättäminen ei ole valettelua, mutta se on harhajohtamista ja manipuloimista.

Nyt tämä tutkimustuntus vahvistavan siis tämän havainnon, että

objektiivisuutta ei pidetä enää entisessä arvossaan ja aktivistitoimittajat, jotka puskevat poliittista agendaa on todellinen ilmiä.

Näin.

Kiitos tästä tutkimuksesta, koska nyt se on niin kuin mun mielestä se on niin kuin osoitetutella osittain arki niin kuin toteen, että meillä on ongelma ja meidän pitäisi ehkä pyrkiä löytämään sitä synteisiä, eli uudenlaista tasapainoa sen välillä, että millä tavalla uutista toimitusten poliittinen bias toimii käytännössä.

Yksi sitaatti vielä nopeasti jutusta. Jutun pitää olla sellainen, että sen näkökulmasta harmistulut voi kritisoida jutun tekotapaa.

Eli käytännössä siis jos tätä tehdään taitavasti, niin silloin lukia ei pysty päättelemään, että tässä on, okei, tässä on jotain perseillään, mutta mä en vaan saa kiinni, mikä se on. Se on se poliittisuus, itseasiassa sekin saattaa olla problema, koska kuningas on kuullut. Kaa väläköön kuningas.